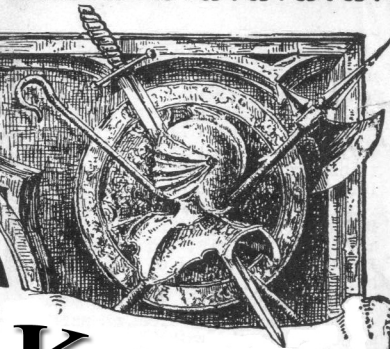
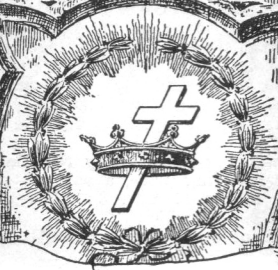
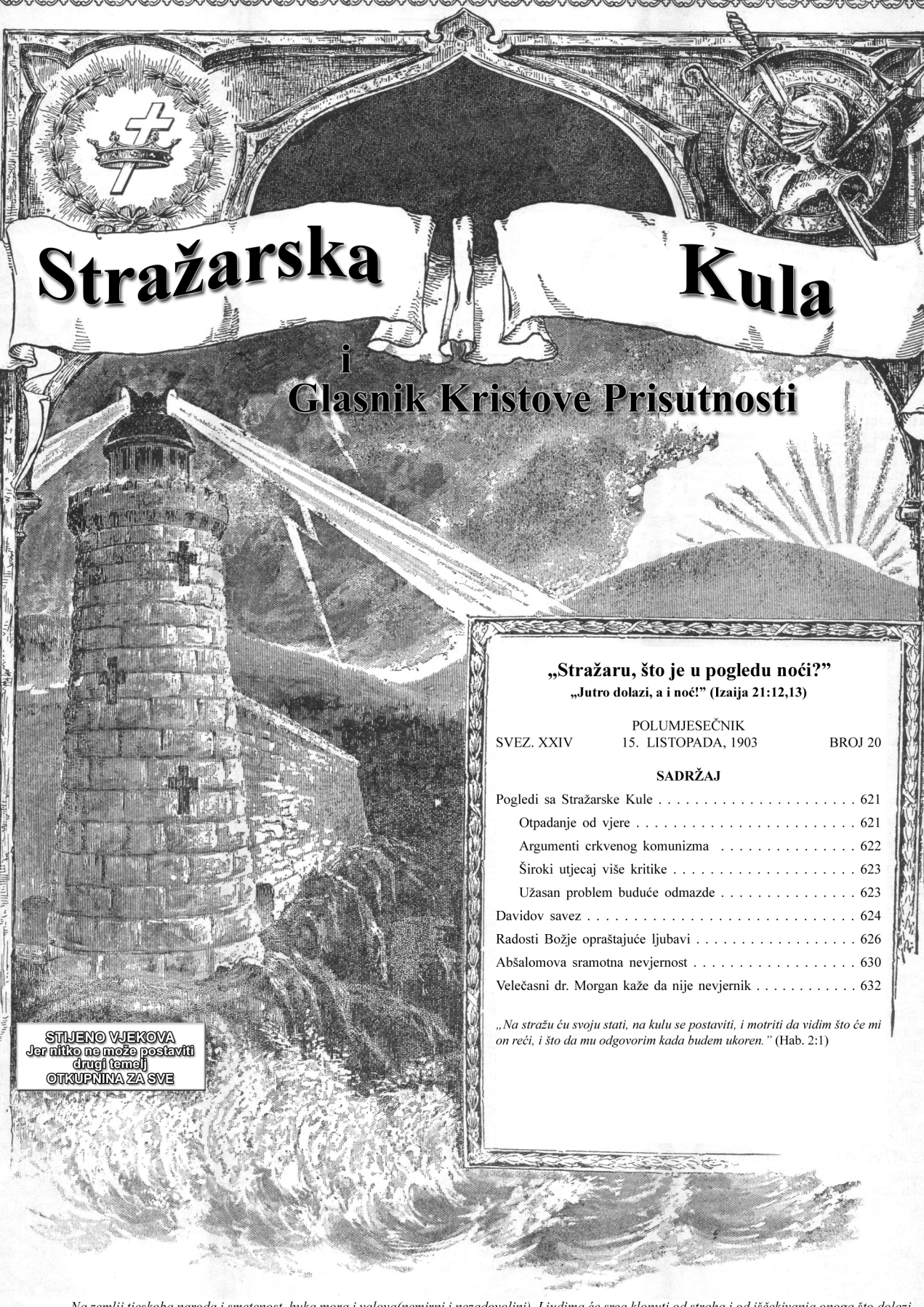
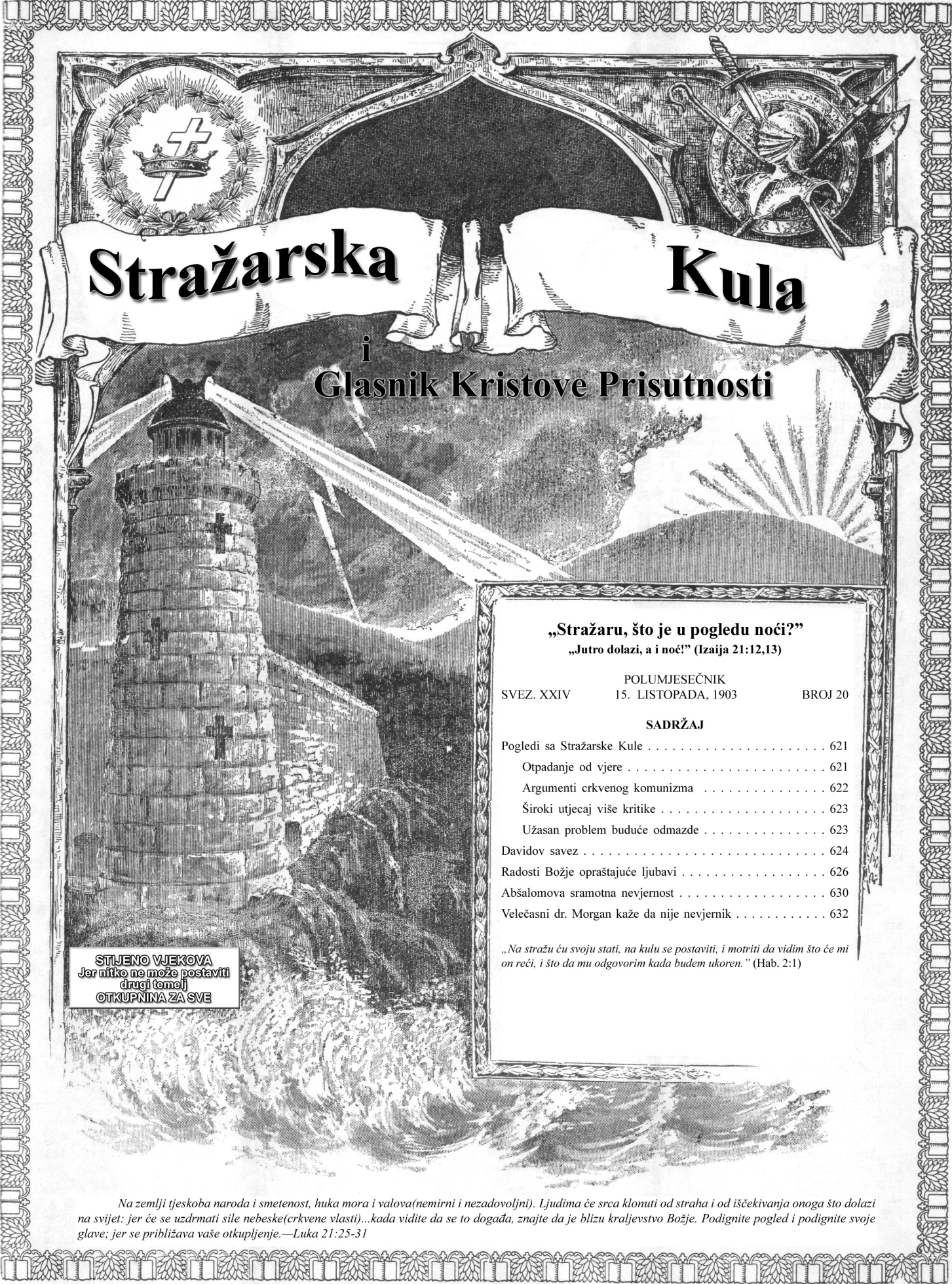

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIV POLUMJESEČNIK 15. LISTOPADA, 1903 BROJ 20

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	621
Otpadanje od vjere	621
Argumenti crkvenog komunizma	622
Široki utjecaj više kritike	623
Užasan problem buduće odmazde	623
Davidov savez	624
Radosti Božje opraštajuće ljubavi	626
Abšalomova sramotna nevjernost	630
Velečasni dr. Morgan kaže da nije nevjernik	632

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrснуće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

OTPADANJE OD VJERE

Nismo zadovoljni samo time što iz Svetog pisma dokazujemo da živimo u „žetvi“ ovog doba, kada će Gospodin kao Žetelac temeljito odvojiti pravu od nominalne, lažne „pšenice“, skupljajući svu pravu u kraljevsku „žitnicu“, već smo se s vremena na vrijeme trudili ukazati na ispunjenje toga svuda oko nas. Kao što je već naznačeno, to se „otpadanje“ prikladno prvo pojavljuje među učiteljima u kršćanstvu (crkvenosti) – a mase lako slijede svoje slijepe vođe u jarak nevjere.

Jedan od značajnih dokaza ovog rasta nevjerovanja u Božju Riječ i u cjelokupni plan spasenja koji samo ona iznosi, nalazi se u sljedećim izvancima iz nedavnog izdanja časopisa The Ram's Horn. To nije zato što je pisac, velečasni R. F. Horton, dr. theol., iz Londona, viši po položaju od drugih koji su zauzeli isti stav (ili su, točnije, jednako tako izgubili svoj položaj i pali u nevjeru); niti zato što je The Ram's Horn jedini ili čak vodeći vjerski list koji objavljuje takav otvoreni prkos Riječi, već zato što je taj časopis pokrenut kao protivnik nevjere – kao zagovornik Biblije i vjere u „krv križa“ kao jedini temelj za oprostjenje grijeha, jedini temelj opravdanja grešnika pred Bogom.

Tema je iznesena u obliku pitanja i odgovora, te je dobila punu podršku časopisa. Slijedi tekst:

„Vjerujete li da se čovjek razvio iz nižih oblika života ili da je stvoren onako kako je opisano u Knjizi Postanka?“

„Vjerujem da se čovjek polako razvijao iz nižih oblika i da evolucija još uvijek nije dovršena; ali također vjerujem da se razvija u obličje Božjeg lika. Ljudi kao pojedinci nalaze se na svim stupnjevima evolucije. Božji je lik ono što su logičari nekada nazivali konačnim uzrokom čovjeka, ciljem i svrhom zbog koje je čovjek započeo svoju avanturističku karijeru. Cilj objašnjava sredstva. Čovjek je ovdje s licem okrenutim prema cilju, a taj cilj je mjera Kristova uzrasta. Evolucija ne može objasniti uzroke, ne može objasniti sam život, već mora crpiti iz područja istine izvan same sebe kako bi objasnila vlastite procese.“

„Vjerujete li u Pad kako je opisan u Bibliji?“

„Da, točno onako kako je opisano – kao alegoriju, usporedbu kojom se objašnjava misterij moralnog i duhovnog zla, imajući na umu da je Adam samo hebrejska riječ za čovjeka, a Eva hebrejska riječ za život. Priča je slikoviti prikaz tog otuđenja od Boga, koje je stalno iskustvo ljudskog života, uzrokovano neposlušnošću. Mi smo neposlušni i znamo to; pružamo ruke i, u čudnoj nadutosti svojih malih, bezbožnih umova, uzdižemo same sebe, a samo tim uzdizanjem bivamo uništeni, jer smo napustili svog Boga. Pad je neobično dobro ilustriran u spisima ateista.“

Urednik The Ram's Horna ispravno naziva ova pitanja „velikim pitanjima“, a odgovore na njih „jasnima i određenima“. Drago nam je kada je istina jasno i određeno predstavljena, ali kada se iznosi zabluda, također preferiramo da bude jasno proglašena; tako postoji manja opasnost da će zavarati prosječne čitatelje. Voljeli bismo samo da je velečasni Horton bio još izravniji: neke od Gospodinovih nesumnjivih ovaca još uvijek će biti u opasnosti da budu zavedene ovim odgovorima, te je naša dužnost i privilegija pomoći im da dobiju jasnije svjetlo o punom značenju ovog objašnjenja.

Odgovor na prvo pitanje glatko odbacuje biblijski izvještaj – da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku; što je znatno drugačije od ideje da je čovjek stvoren kao viša vrsta majmuna ili kao mikrob, od kojeg se očekuje da će vlastitim naporima postići božansko obličje. Zapravo, dr. Horton potpuno ignorira Božje stvaralačko djelo u čovjeku kada govori o „cilju i svrsi zbog koje je čovjek započeo svoju avanturističku karijeru.“ Biblija naučava da se ostvaruju Božji, a ne čovjekovi naumi, te da je Bog čovjeku dao početak – i to dobar početak – u Edenu, čiji su svi uvjeti bili prikladni za kušanje onoga koji je već bio stvoren na božansku sliku i na probi kako bi se utvrdila njegova poslušna odanost zapovijedima njegova Stvoritelja: nagrada za poslušnost bila je zadržavanje božanskog obličja i naklonosti do vječnog života, a za neposlušnost gubitak te slike i naklonosti u smrti.

Dr. Horton izjavljuje da „cilj objašnjava sredstva.“ Njegovi bi čitatelji iz toga trebali zaključiti da je proteklih šest tisuća godina donijelo takav napredak među ljudima koji implicira da će taj proces, ako se nastavi, rezultirati time da čovjek postigne Božju sliku. Evolucija je „sredstvo“ koje ovaj ugledni doktor teologije pripisuje cjelokupnom svjetskom napretku – evolucija je Spasitelj kojemu on pripisuje zasluge za uzdizanje čovjeka s nižih razina postojanja; a daljnjim ga uzdizanjem, nada se, konačno planira učiniti slikom Božjom. Ne govori nam ima li nade za one koji sada umiru i za one koji su stoljećima umirali a da nisu postigli Božju sliku. Ostaje nam da se pitamo očekuje li da takvi nikada neće doći do Božju sliku, ili vjeruje da se proces evolucije nastavlja i nakon groba, te da će konačno „spasiti u potpunosti.“ Ako prenosi evoluciju u nebeske uvjete, zar dosljednost ne bi zahtijevala tvrdnju da i anđeli evoluiraju? I da sâm Bog evoluirao? A ako je tako, ako Bog još nije savršen, kako dr. Horton ili bilo tko drugi može govoriti o tome da čovjek postaje slika Boga koji još nije evoluirao u određeni, fiksni karakter?

Kada uzmemo u obzir da je čovjek nesavršen i da bi njegov pravi cilj trebao biti savršenstvo, ne trebamo uzeti teoriju evolucije dr. Hortona kao jedinu koja objašnjava situaciju. Božja Riječ, kroz njegove izabrane glasnike –

njegova Sina, apostole i proroke – pouzdanija je od dr. Hortona. Božje objašnjenje sadašnjih uvjeta glasi da je „zbog neposlušnosti jednog čovjeka grijeh ušao u svijet, a kroz grijeh smrt; i tako je smrt prešla na sve ljude.” (Rim. 5:12). Apostol objašnjava manju degradaciju nekih i veću izopačenost drugih rekavši da su se neki, iako su svi sagriješili i pali, više voljno prepustili te pali dublje od drugih. Kada su poznavali Boga, nisu ga slavili kao Boga, niti su bili zahvalni; već su postali isprazni u svojim maštanjima, i njihovo je ludo srce potamnijelo. Praveći se mudrima, postali su ljudi,... zato ih je Bog predao nečistoći kroz požude njihovih vlastitih srca... koji su istinu Božju pretvorili u laž... I kao što nisu marili da spoznaju Boga, Bog ih je predao pokvarenom umu, da čine ono što ne dolikuje, – ispunjeni svakom nepravdom. – Rim. 1:21-29.

Ovo je biblijska strana pitanja – ne to da su majmuni sebi kao cilj postavili zamišljenu Božju sliku i da su prema njoj napredovali u mjeri u kojoj to predstavlja današnja civilizacija, već da je čovjek, stvoren na Božju sliku, bio neposlušan zapovijedima svog Stvoritelja i tražio mnoge izume te se degradirao (Prop. 7:29), a Bog mu je dopustio da pred sebe postavi niske standarde i ideale, što ga je odvelo u vlastitu propast. Biblija pripisuje visoke ideale, koji čovjeka toliko podižu iz degradacije, ne nečemu u majmunima ili palim ljudima, već Božjim objavama njegova plana spasenja. Taj plan, iako nesavršeno shvaćen, jest „Božja sila za spasenje svakome tko vjeruje,” a neizravno je i sila za dobro među poganima, kao i među ljudima iz civiliziranih zemalja koji ne vjeruju, u pravom i specifičnom smislu tog izraza. Obećanja o Otkupitelju i njegovom djelu otkupljenja i obnove, prosvjetlila su nade prirodnog Izraela i uzdigla taj narod iznad drugih naroda, koji su u većoj ili manjoj mjeri preuzeli njegov duh nade; a od Otkupiteljeve smrti i uskrsnuća, te njegova izlivanja duha na duhovni Izrael, njegovu Crkvu, „malo stado,” oni su postali svjetlost svijeta, koja je u maloj mjeri podigla civilizirane narode do poluzrelosti, što kod mnogih predstavlja samo tanku fasadu „oblika pobožnosti.”

Drugi odgovor zaslužuje pažljivo ispitivanje, jer je to zapravo izbjegavanje, a ne odgovor. Očito je da odgovor nije trebao glasiti „Da”, nego: „Ne, ne vjerujem u Pad onako kako je opisan u Bibliji.” Pridržavanje teorije evolucije prisiljava ovog čovjeka, kao i svakoga tko logično razmišlja, da negira jasnu biblijsku priču – ne samo izvještaj iz Postanka već i zapise iz Novog zavjeta, te da lažno naučava da su Adam i Eva bili mitovi, da nikada nisu postojali, te da je zapis samo alegorija – bajka. Što je onda naš Spasitelj mislio kada je rekao da je „došao tražiti i spasiti ono što je izgubljeno,” i da „daje sebe kao otkupninu za sve”? (Mat. 18:11; 1. Tim. 2:6). Što su mislili apostol Petar i svi sveti proroci kada su govorili o „obnovi svega” ako naša rasa nije pala i ne

treba obnovu? (Djela 3:19-21). Što je mislio apostol Pavao kada je rekao: „U Adamu svi umiru,” i „Po neposlušnosti jednog čovjeka,” i „Budući da je po čovjeku došla smrt,” i „Prvi čovjek je postao živa duša”? Ako je biblijski zapis o Adamu nepouzdan, mi nemamo zapis o prvom čovjeku, a ako je nepouzdan u ovom pitanju, na njega se uopće ne bi moglo osloniti. Ako ostanemo bez Adama, pada i izgubljenog raja, ne bismo imali ni potrebu za obnovom ni za vraćenim rajem posredstvom Otkupitelja. Ako nema Pada, nema grijeha, pa stoga nema ni potrebe za otkupljenjem.

Zahvaljujemo Bogu na dobroj nadi koja je pred nama u Evanđelju, tako različitoj od zablude evolucije. „Ova nam je nada kao sidro duše, sigurna i čvrsta,” te razumna, dosljedna i biblijska u svakom pogledu. Ona priznaje Pad, potrebu za otkupljenjem koje je naš Gospodin ostvario na Kalvariji, potrebu Crkve za potpunim oslobođenjem od grijeha i smrti u Prvom uskrsnuću, te potrebu svijeta za velikim Tisućgodišnjim Kraljevstvom i njegovim mogućnostima obnove za „cijeli svijet.”

U drugom odgovoru dr. Horton proturječi svom prvom. U prvom kaže: „Čovjek je ovdje s licem okrenutim prema cilju,” što implicira da čovjek dobro napreduje duž linija evolucije; ali on to proturječi u svom drugom odgovoru, rekavši: „Mi [uključujući i njega] smo neposlušni i znamo to, pružamo ruke i, u čudnoj nadutosti svojih malih, bezbožnih umova, uzdižemo same sebe, a samo tim uzdizanjem bivamo uništeni, jer smo napustili svog Boga.” – Gdje je onda lice okrenuto prema cilju i evolucijska moć u čovjeku? Ne potvrđuje li razmišljanje ovog gospodina radije riječi apostola nego njegove vlastite? – Vidi Rim. 1:21-29.

ARGUMENTI CRKVENOG KOMUNIZMA

Jedan časopis navodi:

„Tvrdimo da su klice božanskog komunizma posađene u Crkvi prije devetnaest stoljeća i da u žetvi ove rasporedbe božanski komunizam mora obilježavati ekonomiju onih koji se probude i spoznaju pravu znanost Gospodinovog dolaska. Onaj tko poriče načela komunizma kakva su postojala u ranoj Crkvi iz poslušnosti zakonu ljubavi prema bližnjemu, ne može dosljedno polagati pravo na prihvaćanje apostolskih doktrina i praksi.”

Smatramo da je pisac gornjeg članka pogriješio rekavši da su klice komunizma posađene prije devetnaest stoljeća. Takve klice koje su bile prikladne za čovjeka posađene su prije šest tisuća godina, kada je Bog stvorio savršenog čovjeka, na svoju sliku. Uvjeti koji su proizašli iz Pada učinili su komunizam nemogućim – štetnim, te stoga nepromišljenim. Gospodinov bi narod, u mjeri u kojoj postaje nebeski usmjeren, trebao biti bolje pripremljen od drugih za povratak pravom komunizmu; ali iskustvo uči onome što je apostol Pavao

proglasio, naime, da se blago novog srca i novog uma može izražavati samo kroz naše zemljane posude – koje su sve više ili manje iskrivljene i napuknute, „tako da ne možete činiti ono što biste htjeli.”

Daleko je od istine tvrditi da su naš Gospodin i njegovi učenici živjeli zajedno prema komunističkim načelima. Naprotiv, sami uvjeti učenja podrazumijevali su da se Isusa mora priznati kao Gospodina i Učitelja. Za njegove učenike Isusova je riječ bila zakon. Oni sigurno nisu imali nekakvo zajedničko tijelo vlasti. Istina, Juda je bio blagajnik, ali ne na temelju glasovanja ili općeg imenovanja, već uz Gospodinovo dopuštenje; jer prikupljeni je novac davan Isusu (Luka 8:3), a ne učenicima. On ga je dobrovoljno dijelio s njima. Jasno je, međutim, da se osobno brinuo za svoju majku Mariju; a očito je, također, i to da je njegov učenik Ivan imao zaseban dom i vlastita sredstva. – Ivan 19:27.

Nakon Pedesetnice, pod utjecajem novog uma, Gospodinov je narod očito pokušao ostvariti ono čemu je svaki pravi kršćanin znatno sklon, naime – ograničeni oblik komunizma. Ali komunizam nije bio naučavan kao ispravan kršćanski običaj, i u Bibliji se ne može naći niti jedna riječ koja bi ga usadila. Bio je to čisto dobrovoljan pokret, koji apostoli nisu ni pomagali ni protivili mu se, a koji se u tadašnjim uvjetima brzo pokazao nepraktičnim. Gospodin je dopustio svom narodu da eksperimentira na taj način kao vrijednu lekciju – poučavajući ih o potrebi za promjenom pri uskrsnuću kako bi se transformirala njihova tijela.

Kada je lekcija bila naučena, Gospodin je dopustio žestok progon da rasprši jeruzalemsku Crkvu, i u Bibliji više ne čujemo ništa o kršćanskom komunizmu. Upravo suprotno. Apostol piše „onima koji su bogati među vama”, prikupljao je priloge za siromašne te poticao svakog kršćanina da odvađa za dobrotorne svrhe prema tome kako ga je Gospodin blagoslovio – pokazujući tako da se ni rad ni njegov financijski rezultat nisu smatrali zajedničkim vlasništvom. Poticanje da „činimo dobro svim ljudima kad god imamo priliku, a posebno onima koji su nam srodni po vjeri”, kao i poticanje da se, vidjevši brata u potrebi, ne bismo trebali zadovoljiti time da mu samo uputimo dobre želje, već bismo trebali s njim podijeliti darove koje uživamo Božjom milošću; – ovi i mnogi drugi tekstovi Svetog pisma koje bismo mogli citirati, jasno pokazuju da komunizam nije bio prakticiran i da apostoli nisu koristili takve prilike da usađuju ili čak hvale komunizam. Nema sumnje da će mnogi Božji blagoslovi biti zajednički svim ljudima tijekom Milenija i nakon njega; – ipak, to će sigurno biti daleko od anarhičnog tipa komunizma kojeg neki danas zagovaraju. Milenijsko Kraljevstvo bit će monarhija – teokracija. Slično tome, nebesko Kraljevstvo nije komunističko u svom upravljanju, jer su prepoznate razine – anđeli, poglavarstva, vlasti itd. I, kao što je to

sada u Crkvi, Apostol izjavljuje da Bog postavlja članove kako On to želi. Tako ga nalazimo kako uči da, čak ni nakon Prvog uskrsnuća koje će dovesti cijelo tijelo Kristovo do savršenstva božanske prirode, još uvijek neće biti komunizma vlasti, već će u Kraljevstvu postojati najmanji i najveći, kao što se i zvijezda od zvijezde razlikuje u slavi.

ŠIROKI UTJECAJ VIŠE KRITIKE

Njemački znanstvenik i urednik jednog vjerskog časopisa kaže:

„Na početku smo nove epohe u životu Crkve. Sedamdesetogodišnji rat između mitologije i teologije na području Starog zavjeta naizgled je završio potpunim porazom tradicionalnih pogleda. Kritički pogledi praktički kontroliraju protestantsku misao posvuda i poprimili su međunarodne razmjere. Nijedan se sveučilišni čovjek u Njemačkoj ne drži Mojsijevog autorstva Petoknjžja i svi čine ustupke novijim pogledima.

„Ipak, kada osoba hladnokrvno i promišljeno pogleda na takozvane ‘sigurne rezultate’ kritičkih istraživanja posljednjih stoljeća i pol, koji su to zapravo ‘rezultati’? Nisu ništa drugo nego zaključak da je većina knjiga Starog zavjeta književna prijevara; da ne poučavaju ispravno o povijesnom razvoju religije Izraela i, što je još gore, namjerno i svjesno iskrivljuju tu povijest, posebno one knjige koje su ‘revidirane’ u skladu s duhom deuteronomista. Cijeli Mojsijev zakon u svojoj pravoj biti u svakom se slučaju smatra kasnijom izmišljotinom, a tvrdnja da je dan u pustinji smatra se povijesnom laži. Tvrdi se da je njegova cijela povijesna pozadina zapravo izmišljotina, a da je Zakon samo rezultat borbe između zagovornika lokalnih kultova i hijerarhijskih tendencija jeruzalemskog svećenstva.

„Postoji samo još jedna vjerska knjiga koja se po svom podrijetlu i razvoju može usporediti sa Starim zavjetom onako kako ga kritičari vide, a to je Mormonova knjiga. Samo jedan pogled na ovu paralelu mora uvjeriti ozbiljnog kršćanina da ne može imati udjela u radikalnoj kritici današnjice. Najjači argument protiv te hipoteze jest iznijeti je u njezinoj jednostavnoj i goljoj istinitosti.”

„UŽASAN PROBLEM BUDUĆE ODMAZDE”

U časopisu New York Christian Advocate, velečasni G. Jackson obrađuje aktualnu temu na sljedeći način:

„Zatvaram ove kratke bilješke o metodističkoj doktrini s referencom na mračni i strašni problem buduće kazne. U sažetku dr. Dalea o karakterističnim doktrinama evangeoskog preporoda, ‘onih koje su njegovi propovjednici stalno ponavljali i na kojima su najviše inzistirali,’ on kao četvrtu i posljednju navodi ‘vječne patnje za koje su vjerovali da su im predodređeni oni koji su čuli kršćansko evanđelje u ovom životu, a

odbacili su ga.’ Zatim nastavlja isticati – riječima koje bih želio prenijeti na svoje stranice – veliku promjenu koju je vjerovanje velikog broja osoba koje danas pripadaju evanđeoskim crkvama doživjelo u vezi s ovom temom. Postoje neki – čiji je broj vjerojatno mali – koji su prihvatili ono što je općenito poznato kao teorija univerzalne obnove, odnosno koji vjeruju da će svi ljudi na kraju sigurno doseći blaženstvo i slavu vječnog jedinstva s Bogom. Drugi pak postoje – a dobro je poznato da je Dale bio jedan od njih – koje je njihovo proučavanje Novog zavjeta dovelo do zaključka da ljudi posjeduju besmrtnost samo u Kristu te da su stoga oni koji su ga u ovom svijetu odbacili predodređeni za vječno uništenje, za drugu smrt iz koje nema uskrsnuća. Drugi opet ne mogu doći do definitivnog i jasnog stava; u riječima Krista i njegovih apostola nalaze naizgled proturječna učenja. Takav je, prema Daleu, sadašnji položaj doktrine u našim evanđeoskim crkvama. Koliko su njegove riječi istinite za metodizam?

Nemoguće je poreći da smo bili pod velikim utjecajem te promjene u vjerovanju, iako nije lako reći koliko je daleko ona otišla. Koliko mogu prosuditi, dogmatski univerzalizam nema mjesta među nama. Nekolicina, možda, osobito od objavljivanja djela dr. Josepha Agara Beeta Posljednje stvari, gleda prema ‘uvjetnoj besmrtnosti’ kao olakšanju od agonizirajućeg tereta starog vjerovanja. Ali velika većina onih kojima je ponovno izlaganje vlastite vjere postalo nužnost vjerojatno bi se radije svrstala među one koji ne mogu doći do definitivnog i jasnog zaključka. Rečeno mi je od

strane najvišeg autoriteta da je pokojni dr. Moulton, koji je kao sveti učenjak imao neusporediv položaj u wesleyanskom metodizmu, u privatnosti svoj stav opisivao kao ‘pobožni agnosticizam.’ Taj izraz prilično prikladno opisuje stanje uma mnoštva njegove mlađe braće danas. S jedne strane, ne mogu prihvatiti ni univerzalnu obnovu ni uvjetnu besmrtnost jer su odlučni biti vjerni Novom zavjetu, a tamo ne nalaze nijednu od tih doktrina. S druge strane, ne usuđuju se govoriti – kao mnogi njihovi očevi – o sudbini izgubljenih, jer ni za to ne nalaze opravdanje u riječima Krista ni njegovih apostola. Stoga su agnostici.”

CRKVENO UJEDINJENJE NA NOVOM ZELANDU I U KANADI

Jedan kanadski časopis navodi:

„Ne nedostaje znakova da kršćanske religije čekaju samo dolazak J. P. Morgana kako bi se spojile u gigantsku korporaciju, ako se takva zloslutna riječ uopće može koristiti za opisivanje crkvenog ujedinjenja. Prezbiterijanci Novog Zelanda preuzeli su vodstvo imenovanjem odbora koji će se sastati s metodistima i kongregacionalistima iz te zemlje kako bi razmotrili spajanje sve tri denominacije. Ohrabreni ovim primjerom, laička konferencija Metodističke crkve u Winnipegu donijela je rezoluciju kojom srdačno podržava akciju novozelandskih radnika te nalaže posebnom odboru da provede istrage s ciljem davanja konkretnih prijedloga slične prirode kanadskim prezbiterijancima i kongregacionalistima.”

DAVIDOV SAVEZ

– 2. Samuelova 6:4-16. – 11. listopada. –

„Tvoje će prijestolje biti utvrđeno zauvijek.” – 2. Samuelova 7:16.

David se tijekom prvih šest godina svoje vladavine nad cijelim Izraelom aktivno angažirao u suzbijanju neprijatelja Izraela i proširivanju granica nacije, u skladu s izvornim božanskim nalogom. Nakon što je u velikoj mjeri postigao te ciljeve i izgradio palaču u Jeruzalemu, primijetio je nedosljednost u tome što on živi u palači, dok je predodžbeno prebivalište velikog Kralja Izraela, Jehove, bio tek Šator sastanka. Njegovi pobožni impulsi odmah su sugerirali izgradnju hrama koji bi zamijenio Šator sastanka, pa se s pravom posavjetovao s prorokom Natanom, koji se radovao ovoj manifestaciji kraljeve odanosti Gospodinu i podržao plan. Međutim, te iste noći, Gospodin je dao proroku poruku za kralja. Iako je poruka pokazivala uvažavanje Davidovih namjera, zabranila je njihovu provedbu, objašnjavajući da razlog zašto je Gospodinova prisutnost bila manifestirana u šatoru, a ne u trajnoj građevini, nije bio zato što Gospodin nije mislio na to, niti zato što drugi njegovi sluge ne bi rado izgradili takvu građevinu po njegovoj zapovijedi, već

zato što je božanski plan bio drugačiji. Šator sastanka je za sada bio preferiran, iz određenih razloga koji tada nisu bili objašnjeni. Međutim, Gospodin je uvjerio Davida da će kasnije imati trajni hram i da će ga izgraditi Davidov nasljednik i sin.

Narod Gospodnji može naučiti vrijednu pouku iz ovog događaja. Ne smijemo zaključiti da naši planovi i projekti moraju imati božansko odobrenje samo zato što su pobožni i osmišljeni za slavu Božju. Kod duhovnog Izraela, kao i kod Davida, često je istina: „Moji putovi nisu kao vaši putovi, niti moje misli [planovi] kao vaše misli [planovi]; jer kao što su nebesa viša od zemlje, tako su moji putovi viši od vaših putova, govori Gospodin.” Oni koji su Davidova stava – „po Božjem srcu” – neće se samo savjetovati s onima čiji bi im sud bio koristan, kao što se David savjetovao s Natanom, nego će se, ako Gospodin kasnije odbaci njihov najbolji sud i ne surađuje u izvršenju njihovih planova, ponijeti kao što je David učinio u ovom slučaju: bez prigovora će se složiti s

Gospodinovim planovima i surađivati u njima, te će tako dodatno potvrditi da su od one vrste koju Gospodin voli častiti i zvati Ljubljenima. Takvima će Gospodin dati i druge posebne blagoslove i naklonosti, kao što je učinio Davidu.

Davidov duh u ovoj stvari – njegova želja da časti Gospodina i da mu sagradi veliku kuću ili hram – nalazi svoju paralelu u srcu svakog pravog kršćanina. Ne mislimo na one koji samo uživaju u podizanju velikih kamenih hramova, nego posebno na one čija bi ambicija bila organizirati Crkvu sadašnjeg vremena – ponositi se njezinom veličinom i potpunošću organizacije i službe za Gospodina. Tvrdoglavi i samovoljni, uvjereni da su njihove dobre namjere sigurno ugodne Gospodinu, takvi su nastavili graditi razne građevine, pri čemu je svatko tvrdio da je upravo njegov hram Gospodnji. Budući da nisu tražili niti primili božansku pouku o toj temi, već su slijedili svoje ideale, nužno je došlo do znatne raznolikosti u tim zgradama, pri čemu se svaka svojim graditeljima čini ispravnim, prikladnim i odgovarajućim hramom Božjim. Ovih hramova sada ima na stotine, a oni veći i impozantniji su rimokatolički hram, grkokatolički hram, hram Engleske crkve, metodistički hram, luteranski hram, prezbiterijanski hram, baptistički hram, kongregacionalni hram itd.

Ali mala skupina slijedi Davidov primjer i prima upute od Gospodina da sada nije vrijeme za gradnju hrama. On je mogao izgraditi svoj hram ranije i pronaći mnoge koji bi mu rado poslužili u tom pogledu, no on preferira da njegova prisutnost u svijetu u sadašnje vrijeme bude izuzetno jednostavna i neupadljiva. Takvi, međutim, primaju od Gospodina uvjeravanje da će u njegovo vrijeme i na njegov način, pod sljedećim oblikom Kraljevstva, biti izgrađen mnogo slavniji hram nego što bismo ga mi mogli izgraditi u sadašnje vrijeme – trajan hram koji će biti ispunjen slavom Gospodnjom. Svi koji su Davidova karaktera i stava koji Otac voli – prihvatljivi članovi njegovog dragog, voljenog Sina – čim saznaju za božansku namjeru, odmah će joj se podložiti i surađivati u božanskom planu. Taj je plan, u predodžbi, bio da David, kao ratnik koji se bori za pravdu te je strogo iskušavan i discipliniran, predstavlja svece Božje u sadašnjem militantnom stanju koji se bore sa svijetom, tijelom i đavlom, te u svojim srcima i vjeri postaju jaki u Gospodinu i u snazi njegove moći. Prema istoj predodžbi, misija sadašnjeg vremena je pripremiti zlato, srebro i dragocjene stvari za budući hram – i spremati ih za njegovu izgradnju. U predodžbi su to bile doslovne stvari, ali u antitipu, kako pokazuje Apostol, Gospodinovi sveci su to zlato, srebro i dragocjeno kamenje, koji će vrlo brzo, u uspostavi Milenijskog Kraljevstva, biti potpuno organizirani na razini slave, časti i besmrtnosti, i vječno ispunjeni

Očevim životom i slavom. Kao što David i njegovo djelo pripreme za hram predočavaju Crkvu u sadašnjem vremenu i naše djelo pripreme nas samih i jedni drugih za slave koje slijede, tako i Salomonovo Kraljevstvo koje je slijedilo predstavlja Kraljevstvo proslavljenog Krista – pravo Kraljevstvo, čiji je sadašnji oblik samo embrij. Izgradnja Salomonovog Hrama predočava uskrснуće Crkve, u kojem će se svi članovi okupiti u slavnoj potpunosti, u jutro Milenijskog dana. „Plač može trajati jednu noć [u vezi s našim borbama s neprijateljima izvana i iznutra, i patnjama zbog pravednosti], ali radost dolazi ujutro [kada dođe ono što je savršeno, i kada ono što je djelomično bude uklonjeno].” (Ps. 30:5). „Bog će joj pomoći [Crkvi, Nevjesti Kristovoj], i to vrlo rano” – u jutro. – Ps. 46:5.

U vezi s odbijanjem Davidovog prijedloga, Gospodin mu je pružio vrlo milostivu podršku, podsjećajući ga da je svaki korak njegovog napredovanja bio vođen odozgo. Upravo zato što je vjerno gledao na Gospodina kao svog vodiča i savjetnika, dosegao je taj stupanj razvoja i odnosa prema Gospodinu i Kraljevstvu na kojem se nalazi. Tako Gospodin ohrabruje sve koji su danas u ovoj Davidovoj klasi u duhovnom Izraelu. Svi koji gledaju na Gospodina i slušaju njegovu Riječ, podsjećaju se da se Gospodin brine za svoje djelo na svoj način, i da je taj način daleko superiorniji od bilo čega što bismo mi mogli osmisliti. Ukazuje nam se na nisko stanje koje smo zauzimali na životinjskoj razini, i kako nas je Gospodin svojom milošću korak po korak unaprijedio, sve dok sada nismo djeca Božja, nasljednici Božji, sunasljednici s Isusom Kristom našim Gospodinom, ako doista trpimo s njim. Na nama je da cijenimo pouku prošlih iskustava i da vjerujemo da onaj koji nas je izvukao iz strašne jame i gliba, postavio naše noge na Stijenu i stavio novu pjesmu u naša usta, može i dalje nastaviti blagoslivljati nas, i to onoliko koliko slušamo njegovu Riječ kroz njegovog proroka, Sveto pismo.

Sljedeći reci lekcije miješaju i kombiniraju prirodne blagoslove na Davida i njegovo doslovno potomstvo te na prirodni Izrael, s još većim blagoslovima koji će uzdići sve koji će ući u savez s Bogom kroz većeg Sina Davidova, proslavljenog Krista i njegovo Milenijsko Kraljevstvo. Deseti redak nesumnjivo je imao mjerljivo ispunjenje u doslovnom Izraelu, s obzirom na to da su nekoliko stotina godina ostali u svojoj zemlji, pod svojim savezom – što je iskustvo vrlo različito od onog prethodnog pod vladavinom sudaca. Ali vrijeme kada će ih Gospodin zasaditi, i kada više neće biti pomaknuti niti mučeni od zlih, mora se odnositi na veličanstvenu obnovu u budućnosti, kada će ih, kako je obećao, okupiti iz svih naroda i ljudi gdje su sada raspršeni i dovesti ih u njihovu vlastitu zemlju. Ovo kasnije proročanstvo u potpunosti je u skladu s onim

koje je dano Davidu preko Natana. Tada će, kako i drugi tekstovi Svetog pisma izjavljaju, Gospodin vratiti Izraelu njegove zakonodavce kao na početku, i njegove suce kao na početku. Tada će također biti čvrsto uspostavljena kuća Davidova u velikom Davidovom većem Sinu, proslavljenom Kristu. Ovdje su obećanja prirodnom i duhovnom sjemenu više ili manje isprepletena, baš kao što su bila u Abrahamovom obećanju. Abrahamovo sjeme bilo je i zemaljsko sjeme i nebesko, kao pijesak na moru i kao zvijezde na nebu – prirodno sjeme i duhovno – i, kako Apostol izjavljuje, obećanje je sigurno za oba ova sjemena, svakom njegov odgovarajući dio. – Rim. 4:16. Usporedite s Rimljanima 11:25-32.

Davidovo prijestolje bilo je vječno kroz Salomonovu liniju sve do Sidkije, a kada je Gospodin oduzeo Kraljevstvo iz Sidkijinih ruku, nije ga dao drugoj obitelji, već je proglasio interregnum – suspenziju Davidovog Kraljevstva, koje nije moglo pripasti drugome. Proročanstvo o Sidkiji glasi: „A ti, okaljani opaki kneže Izraelov, kome je došao dan, kad će nepravda doći do kraja, ovako govori Gospodin BOG: 'Skinij dijademu i odloži krunu; ništa više neće biti isto. Uzvisi onoga koji je ponižen, a ponizi onoga koji je uzvišen. Porušit ću, porušiti, porušiti ga i neće ga više biti, sve dok ne dođe onaj čija je pravica; i njemu ću ga predati.'” (Ezek. 21:27.) Od Sidkijinog vremena do danas nije bilo kralja Izraela – prevrat Kraljevstva bio je vrlo temeljit. Kraljevi koji su vladali Izraelom u vrijeme prvog dolaska, i prije i poslije, nisu bili izraelski kraljevi, niti izraelskog porijekla, već su bili imenovani od strane poganskih vlada, koje su od Sidkijinog vremena do danas gazile svetu zemlju. Ipak, ispunjenje ovog obećanja Davidu je sigurno, sigurno kao riječ i zakletva Svemogućega. I mi, koji smo po prirodi bili pogani, ali smo zaručeni za velikog Abrahamovog Sina i velikog Davidovog Sina i

Gospodina, još uvijek gledamo naprijed, molimo se i strpljivo čekamo ispunjenje ovog obećanja, govoreći: „Neka dođe tvoje Kraljevstvo; neka bude volja tvoja na zemlji kao što je na nebu” – kao što nas je naš Gospodin naučio. Čim ovaj veći David, „Ljubljeni”, preuzme uzde vlasti u vrijeme koje je odredio Otac, on će, kao antitip Salomona na prirodnoj razini, izgraditi Gospodinovu kuću, i njegovo će prijestolje biti utvrđeno zauvijek – jer je to prijestolje Kraljevstva Jehovinog. I premda će u svom posredničkom smislu završiti na kraju Milenijskog doba, ono će u još višem smislu trajati cijelu vječnost, jer je Davidov Sin i Gospodin povezan s Ocem na njegovom prijestolju, a njegova će Nevjesta biti s njim ondje gdje je on, i dijelit će njegovu slavu, prema njegovom obećanju.

Velik dio ovog obećanja odnosio se na Salomona. Kraljevstvo Davida, ili bolje rečeno Kraljevstvo Gospodnje, bilo je uspostavljeno u Salomonovim rukama. On je sagradio predodžbenu kuću ili hram u ime Gospodnje. Bog je postupao s njim kao sa sinom, kažnjavajući njegovu nepravdu, ali nastavljajući svoju milost prema njemu: nije dopustio da kraljevska moć ode od Davidovog prirodnog potomstva, kao što ju je oduzeo od Šaula.

Četnaesti redak može se pravilno primijeniti na one koji su začeti od Duha da budu sinovi Božji i sunasljednici u nadolazećem Kraljevstvu. „Jer koji je to sin kojega Otac ne kažnjava?” Čak je i Glava tijela, iako u njemu nije bilo grijeha, trebala iskustva nazvana kaznama radi svoje pripreme za svoju veliku poziciju u nadolazećem Kraljevstvu. Doista, on je podnio udarce djece ljudske, kako prorok izjavljuje, a ni mi, kao članovi njegova tijela, nećemo biti pošteđeni od potrebnih ispravki u pravednosti od strane Oca, koje će nas učiniti prikladnima za nasljedstvo svetih u svjetlosti – pod uvjetom da ih primamo u duhu sinovstva, tražeći da spoznamo i izvršimo Očevu volju.

RADOSTI BOŽJE OPRAŠTAJUĆE LJUBAVI

— PSALAM 32. – 25. LISTOPADA. —

„Blažen je onaj kojemu je prijestup oprošten, kojemu je grijeh pokriven.”

Ovaj će se psalam brzo prepoznati kao ushićeno priznanje kralja Davida zbog Božjeg oproštenja njegovih grijeha protiv Urije. Prvi je redak ključna nota cijelog psalma. Rec 3-5 bilježe kraljevu duševnu tjeskobu tijekom razdoblja u kojem su njegovi grijesi poput oblaka zasjenili sunčevu svjetlost božanske naklonosti koju je dotad uživao. Njegova je duševna tjeskoba prirodno utjecala na njegovo tjelesno zdravlje do te mjere da su mu sve životne dužnosti postale teretom, a praktički sve radosti nestale. U ovoj činjenici vidimo da je kralj bio daleko od stanja okorjelog zločinca. Njegovo je srce bilo usmjereno prema onom što je ispravno i prema Gospodinu, i još je

u uvijek bilo okrenuto u tom smjeru, premda je pod pritiskom iskušenja grubo prekršio najjednostavnije zakone pravde i prijateljstva. Činjenica da je osjećao grižnju savjesti i da njegova duša nije bila mirna pod teretom božanskog neodobravanja, predstavljali su znakove nade u njegovu slučaj.

Budući da David nije bio namjerni grešnik – budući da u srcu nije odobravao grijeh i nije mu se radovao, već ga je prezirao i zbog njega žalio – Gospodin je vrlo milostivo upravljao njegovim okolnostima tako da mu je ta pouka postajala sve težom, sve dok je više nije mogao podnijeti. Tada, kada je čir skrušenosti bio potpuno zreo, Gospodin mu je preko proroka Natana

poslao poruku da ga probode, a taj oštar prijekor i stroga kazna označili su vrhunac kraljeve strašne duševne tjeskobe te ga doveli do točke priznanja pred Bogom i pred narodom – do točke molitve za božanski oprost i obnovu božanske naklonosti, bez koje je, kako je shvaćao, njegova duševna agonija bila osuđena na trajanje.

Kraljeve su molitve bile uslišane – Bog mu je iskazao milosrđe, njegov je prijestup bio oprošten, njegov grijeh pokriven, a njegova mu se nepravda više nije pripisivala, jer mu je srce bilo pokajničko i u njemu nije bilo prijekora. Njegovo je pokajanje bilo iskreno, potpuno i temeljito. Psalmist ushićeno pjeva o svojoj obnovljenoj božanskoj naklonosti te, bez sumnje pod božanskim vodstvom, predstavlja svoje iskustvo kao primjer ili prikaz onoga što je Bog spreman učiniti za sve one koji osjećaju sličnu iskrenu tugu zbog grijeha i istinsko pokajanje, koji priznaju svoje pogreške i iznova potvrđuju svoju vjeru. Sigurno je reći da su tisućama Božjih ljudi – ne samo unutar Davidovog naroda nego i u svakom narodu, plemenu, puku i jeziku koji su upoznati s Božjom Riječi – kraljeva iskustva i pouke ovog psalma, koji prikazuje njegovo pomirenje s Bogom i iskazivanje božanske naklonosti prema njemu, nadahnuli vjeru i donijeli mir i spokoj onima koji su pali zbog slabosti tijela. Neki od njih pali su u grijehe jednako teške ili čak i teže od Davidovih, a neki pak u grijehe koji su u očima ljudi manje strašni, ali koji se shvaćaju velikima u Božjim očima – dovoljno velikima da razdvoje grešnika i njegovog Gospodina.

Kao slika ili prikaz, ovo se ne odnosi prvenstveno na grešnika koji dolazi iz stranog svijeta i traži ulazak u Božju obitelj; to prije predstavlja nekoga tko je već uživao božansku naklonost pa ju je izgubio – nekoga tko je iz svjetla prešao u tamu. Sveto pismo nam jasno daje do znanja da je, čak i nakon što postanemo Božja djeca, moguće „otpasti”. Ono nam ukazuje na dvije klase onih koji otpadaju. Jedna je klasa opisana u Hebrejima 6:4-7 i 10:26-31: za njih nemamo nade jer su u svom srcu postali suglasni s grijehom; oni su namjerni grešnici, kako ih ovdje opisuje apostol. Ne bi bilo prikladno da Bog iskazuje svoju milost onima koji, nakon što su došli do jasne spoznaje Istine, namjerno, svjesno i s odobravanjem uživaju u grijehu. Jedino što za njih preostaje, kako apostol izjavljuje, jest sud koji će ih proždrijeti kao Božje protivnike i protivnike pravednosti. O toj klasi apostol izjavljuje: „Postoji grijeh na smrt; za taj ne kažem da se moli.” – 1. Ivanova 5:16.

Apostol govori i o drugoj klasi, ističući da postoji grijeh koji nije na smrt – grijeh za koji se osoba može pokajati, koji može biti oprošten i iz kojeg prijestupnik može izvući vrijedne pouke, a koje mu na kraju mogu donijeti blagoslove spoznaje i iskustva korisne u

budućim bitkama i pobjedama. Davidov je grijeh pripadao ovoj drugoj klasi – on nije bio namjeran, on ga nije odobravao, već je pripadao onoj vrsti grijeha na koje apostol misli kada kaže: „Postoji grijeh koji nije na smrt; za takav ne kažem da se moli.” (1. Ivanova 5:16). O istoj klasi grijeha apostol kaže: „On je vjeran i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde”, te opet: „Ako i padne, neće biti potpuno oboren.” Činjenica je da prijestup koji je namjeran i odobren od srca znači potpuni pad iz božanske naklonosti u svakom smislu te riječi, dok bi se pad u grijeh mimo vlastite volje, a uslijed slabosti tijela i iskušenja, trebao smatrati padom iz kojeg postoji svaka nada u oporavak.

Netko bi mogao tvrditi da je praktički svaki prijestup namjeran, budući da Božji narod, koliko god bio slab u tijelu, još uvijek ima moć donositi ispravne odluke, ako to želi. Takve su osobe ponekad sklone same sebe optuživati za namjerni grijeh i strahovati da se nalaze pod prokletstvom Druge smrti. Međutim, mi kao primjer onoga što Gospodin ne smatra namjernim grijehom iznosimo upravo Davidov slučaj. Kralj David je danima, tjednima i mjesecima promišljeno planirao svoj prijestup. Ne može se poreći da je u tome postojala određena mjera namjernosti, ali tu je bilo još nečega: naime, slabosti tijela, koju je naslijedio kao pripadnik rase oca Adama. Samo je božanski sud mogao jasno i precizno razlučiti koliki se dio Davidova grijeha s pravom može pripisati namjeri, a koliki slabosti. Da to nije bila isključivo stvar slabosti ili neznanja posve je očito, kao što je jednako očito da to nije bila ni čista namjera. Stoga to možemo nazvati mješovitim grijehom. Dokaz da on nije bio u potpunosti namjeran leži u činjenici da je Davidova savjest kasnije, još i prije nego što ga je Gospodin preko proroka ukorio, prepoznala taj grijeh i shvatila kakvu je prepreku on podigao između Gospodina i njegove duše. Da je grijeh bio namjeran, umjesto da osjeća tugu i skrušenost, kralj bi bio sklon nastaviti tim putem grijeha te ne bi osjećao čežnju za božanskim oprostom i pomirenjem. Njegove nam želje u tom pogledu dokazuju da su, bez obzira na to koliko je teško odstupio od ispravnih staza, njegovo srce i njegova volja još uvijek bili na strani Gospodina i pravednosti. Neka ovo posluži kao pouka i primjer svima koji su pali u grijeh te čežnju za božanskim oprostom i pomirenjem. Neka takvi s vjerom prihvate Gospodinovu milost i neka joj se raduju kao što je to činio i kralj David. Neka pritom imaju na umu da one koji su sagriješili grijehom na smrt nije moguće ponovno dovesti do pokajanja – njih je nemoguće vratiti u stanje u kojem bi bili istinski skrušeni i pokajnički nastrojeni zbog svog zlog puta.

Istinsko pokajanje podrazumijeva ispravljanje nepravde u najvećoj mogućoj mjeri. Budući da je

Davidov grijeh bio javan, poznat cijeloj naciji, bilo je prikladno da i njegovo pokajanje bude jednako javno kao i sam grijeh, te imamo razloga vjerovati da David ne bi primio natrag božansku naklonost da nije bio tako temeljit u svom priznanju i svojim nastojanjima da ispravi počinjenu nepravdu. Njegov je postupak naveo neke da hule na Božje ime (2. Samuelova 12:14), stoga je bilo prikladno da njegovo pokajanje to nadoknadi, koliko god je to moguće. Tako se priča o Davidovom pokajanju prenosila stoljećima usporedo s pričom o njegovom zločinu; i dok je s jedne strane ovo potonje davalo povoda huliteljima, ovo prvo je pružalo nadu i ohrabrenje mnogima koji su bili uhvaćeni u prijestupu, a koji su, poput Davida, u svom srcu bili odani Gospodinu.

Moramo jasno razlikovati oprostjenje grijeha od oslobađanja od kazne. U ovom slučaju vidimo da je Davidov grijeh bio oprostjen, ali ga je kazna, koju mu je prorok navijestio, u svoje vrijeme ipak sustigla. Time uviđamo da oprost na ovome mjestu ne označava pravno oslobađanje koje bi pomilovanog izuzelo od svake kazne, već znači isključivo uklanjanje božanske nemilosti koja je na kralja pala kao jedna od posljedica njegova prijestupa. Isto tako trebamo primijetiti da kralj u svojim mislima nije bio usredotočen na izbjegavanje kazne koju je Bog unaprijed odredio i opisao; njegova je radost ležala u obnovljenom zajedništvu između njega i Gospodina – u uklanjanju oblaka proizašlog iz grijeha koji mu je neko vrijeme skrivao svjetlost božanskog lica, osmijeh neba i zajedništvo s Bogom. Tako će i danas biti sa svima koji se, nakon što su upali u grijeh zbog kojeg nisu do kraja otvrdnuli, pokaju i iz ispravnih motiva zatraže obnovu zajedništva s Ocem i Sinom. Njihova glavna pokretačka snaga neće biti puka želja za bijegom od kazne, već prvenstveno obnova duhovnog zajedništva koje je prekinuto tim prijestupom. U potpunom skladu s tim načelom, Nova stvorenja u sadašnjem se vremenu raduju zbog oprostjenja grijeha i pomirenja s Ocem po Sinu, no i dalje žive u praktički jednakim uvjetima kao i ostatak svijeta, podložni bolima, patnjama, kušnjama, teškoćama i razočaranjima koja su općenita sudbina pale rase uslijed istočnog grijeha. Blagoslovi našeg novog odnosa s Bogom ne očituju se u našem izbjavljenju od tereta i tegoba stvorenja koje uzdiše, već u spoznaji da više nismo pod božanskom osudom te da više nismo djeca gnjeva kao i ostali, već smo po Kristovoj krvi približeni Bogu u zajedništvo. Naša nada u oslobođenje od tereta koji tlače cjelokupno stvorenje usmjerena je na obećane blagoslove Kraljevstva prilikom drugog dolaska našeg Gospodina. Nadahnuti tim nadama i obećanjima, mi ne tugujemo kao ostali, nego se možemo radovati u nevoljama i strpljivo iščekivati Gospodinovo vrijeme i Gospodinov način – Prvo uskrsnuće.

Ovu je misao – naime, da su u sadašnje vrijeme naši grijesi samo skriveni od božanskog pogleda temeljem zasluga našeg Gospodina, da su oni tek oprostjeni, odloženi sa strane, prekriveni, ali ne i stvarno izbrisani – vrlo jasno izrazio apostol Petar (Djela 3:19-21) kada je, propovijedajući pod nadahnućem svetog duha, izjavio da se njegovi slušatelji moraju pokajati i obratiti Gospodinu, kako bi njihovi grijesi mogli biti izbrisani onda kada dođu vremena osvježenja – vremena obnove – Milenijsko doba i Kraljevstvo.

U onaj slavni Milenijski dan Crkva će, već sada pomirena, prva proći kroz sud, te će oni koji budu proglašeni dostojnima sudjelovati u Prvom uskrsnuću. Tijela koja će tom prilikom dobiti bit će savršena, bez mane i nedostatka – znatno drugačija od onih smrtnih tijela u sadašnjem vremenu, koja su sva, bilo u tjelesnom bilo u duševnom smislu, u većoj ili manjoj mjeri obilježena grijehom. Dobivanje novih tijela u savršenstvu značit će da su za tu klasu Prvog uskrsnuća sve mane i svi tragovi grijeha u tijelu bili izbrisani još u grobu, te će njihova duhovna tijela biti savršena, baš kao što je i napisano: „Sije se u raspadljivosti, uskršava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskršava u slavi; sije se u slabosti, uskršava u sili; sije se tijelo naravno, uskršava tijelo duhovno.”

Svijet – koji nije primio pomirenje niti oprostjenje grijeha – neće ni primiti to brisanje grijeha u Milenijsko jutro. Taj veliki blagoslov, koji će za razliku od Crkve (Kristova tijela, onog „malog stada”, izabranika sadašnjeg vremena) dopasti čovječanstvu, bit će blagoslov oprostjenja – potpunog i slobodnog. Veliki Dan pomirenja (Evandeosko doba) do tada će već biti završen, njegove „bolje žrtve” već će pripadati prošlosti, a njihova će pomirbena krv biti prinesena Ocu i od njega prihvaćena u korist cijeloga svijeta. Kao rezultat tog prihvaćanja, božansko će oprostjenje preko Krista doprijeti do čitavog svijeta – čime će se ukinuti kazna koja je cijelom svijetu bila izrečena u osobi Adama. O tome apostol izričito piše: „Kao što je prijestupom jednoga došla osuda na sve ljude, tako će i pravednošću jednoga doći dar [opravdanja] na sve ljude za opravdanje života.” (Rimljanima 5:18). Međutim, kao što ni onaj oprost dodijeljen Davidu nije podrazumijevao ukidanje kazni koje su ga sljedovale s obzirom na to da je u njegovim grijesima ipak bio prisutan jedan udio namjere, i kao što onaj oprost koji se u ovom Evandeoskom dobu daje Crkvi ne podrazumijeva trenutno izbjavljenje od svih kazni s kojima se ljudski rod suočava, na jednak način ni to oprostjenje svjetskih grijeha na osvit Milenija i početku Mesijine vladavine neće označavati uklanjanje svih tragova grijeha, nesposobnosti i smrtnih uvjeta, a koji u određenom postotku pogađaju sve ljude i zbog njihovih vlastitih prijestupa. Kao što oprostjenje grijeha za Crkvu sada označava jedno pokrivanje njenih

prijestupa kako bi se prema nama postupalo kao prema ne-grešnicima, tako će isto to značiti i za svijet u nadolazećem dobu. Oproštenje grijeha ovoga svijeta značit će da će od toga časa Krist pred Bogom stajati kao zastupnik cijelog svijeta kako bi prekrrio njihove grijeha, te će, na temelju žrtve koju je platio u njihovo ime, ona osuda na vječnu smrt nad njima biti ukinuta. Zadaća Krista i Milenijskog Kraljevstva sastojat će se u podizanju i uzdizanju svih onih članova ljudskog roda koji to budu željeli, sve dok ne ostvare potpunu savršenost svoje ljudske naravi, kako bi po završetku tog doba stajali kao savršena, neokrnjena ljudska bića. Djelo Milenijskog doba stoga će po svojoj prirodi biti djelo brisanja grijeha – brisanja svih njegovih tragova i posljedica, kako u tjelesnom tako i u duševnom smislu. Time će se naposljetku nadvladati sve slabosti i sva oštećenja koja je grijeh nanio ljudskom rodu, te je to ujedno i razlog zašto se to doba naziva vremenima obnove, to jest vremenima tijekom kojih će se svim onima koji preko velikog otkupljenja prigrle božansku naklonost postepeno vraćati ona izvorna slika po kojoj su bili stvoreni, a koja nalikuje Bogu.

U šestom retku kralj David sugerira da bi njegovo vlastito iskustvo moralo poslužiti na korist i svima onima koji su u srcu bogobojažni – svima koji teže onom Božjem putu pravednosti, ali su se na tom putu ipak spotaknuli. On im savjetuje da se bez odlaganja obrate Gospodinu u molitvi te da ga traže dok ga se još može pronaći. Činilo se da mu njegova vlastita iskustva govore da ga je svaki daljnji dan sve više i više udaljavao od zajedništva s Gospodinom. Odatle i njegova opomena koja govori da bismo, kako ne bismo bili preplavljeni poplavama nevolja, bili pošteđeni mnogih patnji kada bismo samo bez odlaganja pohitali k prijestolju nebeske milosti, iznijeli mu svoja priznanja te ondje pronašli milosrđe i pomoć u vremenima u kojima će nam to biti potrebno.

U sedmom se retku kralj ponovno osvrće na svoja vlastita iskustva te opisuje kako je u Gospodinu uspio pronaći mir – kako je on bio njegovo utočište i sklonište u kojem je mogao pronaći spokoj. I premda je znao da ga još iščekuju unaprijed određene kazne, pošto mu se srce iznova našlo u zajedništvu s Gospodinom, sada je bio sposoban uvidjeti da će Gospodinova prisutnost ostati uz njega i u vremenima tih kazni te da će ga sačuvati unutar tih nevolja; u tolikoj mjeri da će mu biti omogućeno čak i slušati kako nebeski vjesnici pjevaju pjesme o njegovom izbavljenju unatoč nedaćama u kojima se bude zatekao.

Završni reci Psalma kao govornika predstavljaju samoga Gospodina, koji poučava kako Davida tako i čitav njegov narod koji jednako onako kao i David iščekuje Njegovo vodstvo te koji se pronalaze duboko uciviljenima i očajnima svakoga puta kada bi se kakav god oblak zemaljske prirode prepriječio između Gospodina i njihovih vlastitih duša. Gospodin ovdje obavezuje samoga sebe da će biti učiteljem i voditeljem svima tima; obavezuje se usmjeravati njihove puteve te postići da sve okolnosti u konačnici surađuju na njihovo dobro. Čak se niti njihovi padovi neće pokazati kao u potpunosti pogubni i kobni, već će On, samo zbog toga što su ti pojedinci u svojim srcima uspjeli očuvati onaj duh posvećenosti Njemu samome kao i svim počelima Njegove pravednosti, providjeti da čak i ti njihovi vlastiti prekršaji postanu od vrijednih im i dragocjenih pouka, e da bi uslijed toga istoga u nadolazećim vremenima bivali manje skloni padanju i spoticanju te da bi se u hodu sve više nastojali usmjeravati prema samome Gospodinu podloživši se pogledu Njegova nadzorničkog oka.

Oni koji doista bivaju poučeni od strane Gospodina i koji budu usvajali sve te Njegove upute i naputke zacijelo neće naličiti kakvome konju ili mazgi koju je za zauzdavanje potrebno primoravati upotrebom sirove i grube sile. Naprotiv, srca njihovih bića bivat će usklađena s Gospodinom u tolikoj mjeri da će Njemu, bez upotrebe prisile, uvijek polaziti za rukom navoditi ih na putove kojima koračajući zacijelo neće promašiti stići onim Njegovim blagoslovima i radostima. Dok na onim zlima hoće bivati umnožavane nesreće i jadi, narod se Gospodnji u njine redove svrstavati nipošto neće, ta njegova blagodat i dobrotu ostajat će nerazdvojnomo pratiljom tima kako bi okrijepljivala obnavljala njihove duše. Slijedom svega toga ova će klasa, i to opet temeljem neizrecive i nezaslužene milosti Gospodnje, unutar okrilja Njegovih misli neprestano pronalaziti se kao u potpunosti i posve – pravednom. Ne iz tog tek razloga i poradi te premise što bi u ikojem obličju i u ikojem pogledu bili takvima promatrani svaki zasebno, već prije zbog njihove sjedinjenosti s njim bivaju držani takvima jer upravo su oni po Njegovoj odredbi oni izabrani i proslavljeni Kristom i unutar Njega usavršeni i kao besprijekorni utvrđeni. Takvi hoće pronalaziti radost tek onoga časa u kojem budu shvaćali svu uzvišenost Njegovih milosti i svu onu bijedu sviju nedaća sa kojima svatko od ljudskog i tjelesnog roda na se u životu susreće. Neka se takvi uzrađuju znajući kako upravo poradi Njegova promisla unatoč brojnim propustima još uvijek pronalaze milosti pod okriljem samoga Gospodina.

ABŠALOMOVA SRAMOTNA NEVJERNOST

— 2. Samuelova 15:1-12. – 1. studenoga. —

Ključni tekst: „Poštuj oca i majku da ti dobro bude i da dugo živiš na zemlji koju ti daje Gospodin, Bog tvoj.” – Izlazak 20:12.

Posljednje godine života kralja Davida bile su ispunjene nizom vrlo teških iskustava koja su, pod Gospodinovom providnošću, očito dovela do zrelosti srca i karaktera, što se očituje u psalmima koje je kasnije napisao. Ta su katastrofalna iskustva započela u vrijeme njegova grijeha, a Gospodin ih je uvelike koristio kao kaznu za taj grijeh. Iako u slučaju Abšalomove pobune sjeme zla, koje je u njoj kulminiralo, možemo pratiti sve do okolnosti koje su se dogodile davno prije Davidova grijeha, moramo zapamtiti i to da je Gospodin imao moć zaštititi kralja i spriječiti uspjeh Abšalomovih prijevarnih spletki. Među tim ranijim utjecajima može se spomenuti Davidov brak s Abšalomovom majkom, koja nije bila Židovka već strankinja, kći poganskog kralja. Gospodinov je savjet da se njegov narod ne bi trebao nejednako vezati s nevjernicima, a taj je savjet vrijedio za predodžbeni Izrael jednako kao što još uvijek vrijedi za duhovni Izrael. Zanemarivanje te božanske mudrosti na ovaj će ili onaj način kad-tad sigurno proizvesti nepovoljne rezultate. Djeca rođena iz takvog neusklađenog braka neizbježno nasljeđuju određene karakterne crte i sklonosti od nevjerničkog roditelja, koje će prije ili kasnije doći do izražaja. Priča o Abšalomu to jasno ilustrira. Njegova taština, neposlušnost i nevjernost išle su ruku pod ruku s ambicijom koja očito ni pred čim nije prezala. Ubio je polubrata koji mu je stajao na putu do prijestolja, a kasnije je potaknuo uzurpaciju očeva prijestolja i pokušao ocu oduzeti život.

Abšalom je istaknuti primjer sina koji nije poštovao oca, što je rezultiralo njegovim preranim gubitkom života. Priča o tom njegovom nesinovskom ponašanju iznesena je u ovoj pouci. Zbog ubojstva svog polubrata (pod provokacijom), pobjegao je iz očevog kraljevstva te je tri godine proveo u izgnanstvu u zemlji svog djeda kralja. Zatim mu je, zahvaljujući spletkama u službenim krugovima te snažnoj očinskoj ljubavi, dopušten povratak u domovinu, a na kraju su mu vraćene i sve povlastice prijestolonasljednika. U tom trenutku počinje naša pouka. Mladić, poznat po svom naočitom izgledu, uveo je običaj s dvora svoga djeda – običaj koji još uvijek prevladava u Egiptu – prema kojem princ ima vlastita kola i tjelohraniteljsku pratnju od pedeset uvježbanih ljudi. Čini se da je kralj David toliko volio svog sina da mu je u takvim stvarima praktički dopuštao da radi što god želi. Narod je bio zadivljen kraljevskim sjajem koji je zračio iz osobe njihovog princa. U međuvremenu, tijekom nekoliko godina, kod kralja je došlo do velike i ozbiljne

promjene; on je stario te se više nije toliko pokazivao u narodu kao prije.

Tašti je mladi princ ubrzo shvatio da se njegov spektakularni nastup sviđa narodu. Budući da je vrlo vjerojatno čuo kako je njegov mladi brat Salomon Davidov izbor za prijestolonasljednika, odlučio se sam natjecati za kraljevske počasti svoga oca. Njegova je metoda bila lukava: odlučio je preoteti srca ljudi svome ocu i okrenuti ih prema sebi. Nije osjećao nikakvu sinovsku ljubav; u njegovom se ponašanju očitovala isključivo sebična ambicija. Iskoristio je očevu popustljivost, koja ga je zaštitila od kazne za zločin, kako bi potkopao njegov utjecaj. Uistinu, ako je neispravno uzvrćati zlo za zlo, onda je krajnje podli zločin uzvratiti zlom za dobro – bilo ocu, prijatelju, bilo kome drugome.

U to je vrijeme kralj obnašao dužnost vrhovnog suca, tako da bi se slučajevi koji pred redovnim sucima ne bi bili zadovoljavajuće riješeni u obliku žalbe iznosili pred njega. Kako je narod rastao, te su se žalbe sve više množile, a nesumnjivo su kraljeva starost i njegova sve veća zaokupljenost vjerskim pitanjima, pisanjem psalama i sličnim, donekle ometali njegovo bavljenje tim sudskim poslovima. Abšalom je sve to uočio te iskoristio u svoju korist. Prilikom susreta s osobama čije su žalbe bile odgođene, izražavao je suosjećanje s njima, uvjeravajući ih da bi, da on sudi u njihovom slučaju, pravda brzo bila zadovoljena – naravno, dajući time naslutiti da je pravda na strani njegovog sugovornika i da bi on zasigurno bio zadovoljan ishodom. Kao princ, običavao je primati počasti od podanika kraljevstva, no pretvarajući se da osjeća ljubav i poniznost koje očito nije stvarno osjećao, on bi podizao te ljude i ljubio ih. Kraljevski bi poljubac mnogima bio razlog za hvalisanje. Imati zajedništvo, pa i samu naklonost princa, za mnoge bi značilo potpuno izopačenje vlastite prosudbe i slijepo vezivanje uz njega u ulozi poslušnih slugu.

Takvo ponašanje nije bilo samo nesinovsko i puno nepoštovanja prema roditelju, već bi bilo izraz nelojalnosti prema bilo kojem vladaru te posve neplemenito prema bilo kojem dobročinitelju. Doista, riječ „ukrao” pritom uopće nije preteška. Krađa ljudskih srca nije manji, već znatno veći zločin nego da je ukrao novac ili robu. U tome leži moralna pouka koju mnogi u našem vremenu jedva i primjećuju. Nažalost, moramo priznati da su mnogi i danas vrlo spremni preoteti naklonost drugih, lažno pritom prikazujući drugu osobu u vlastitu korist. Gospodinov narod – članovi Novog Stvorenja – mora stalno biti na

oprezu protiv takvih sklonosti svog palog tijela, jer se one mogu prikriti na način da im novi um ne može lako prepoznati pravu narav. Sveci bi trebali svakodnevno primjenjivati Zlatno pravilo u svim životnim situacijama. To je sigurno pravilo, a oni koji se njime slobodno služe i koji mu se pokoravaju zasigurno će rasti u plodovima Duha, koji su svi odreda grane jednog velikog duha – duha Ljubavi.

Može se smatrati da je ova zavjera protiv oca započela odmah po Abšalomovu povratku iz izgnanstva, ili pak od trenutka kada je ponovno bio u potpunosti prihvaćen u zajedništvo s ocem i vraćen na prinčevski položaj. U potonjem je slučaju njezina priprema trajala četiri, a u prvom šest godina. Kada je zaključio da su okolnosti dovoljno zrele za akciju, kako ne bi probudio kraljevu ili tuđu sumnju, zatražio je dopuštenje da ode u Hebron prinijeti veliku žrtvu Gospodinu, u skladu sa zavjetom koji je dao godinama ranije. Taj je događaj bio prikazan kao toliko važan da se to što je sa sobom poveo mnoge istaknute vojne i gradske čelnike nije smatralo neobičnim, već se na to gledalo kao na počast iskazanu kralju preko njegova sina.

U međuvremenu je diljem dvanaest plemena razaslao uhode te je na razna mjesta postavio trubače. Plan je bio da se, čim dođe pravi trenutak i Abšalom se u Hebronu proglasi kraljem, oglase trubači. Njih bi čuli drugi, pa bi se cijeli niz trubača diljem dvanaest plemena oglosio gotovo istovremeno, dok bi uhode iz Abšalomove tajne službe, baš kao i trubači, narodu objašnjavali što se događa – da je Abšalom sada kralj. Narod, koji je zbog njegove lažne poniznosti već bio zavolio Abšaloma, stekao bi dojam da je revolucija u potpunosti uspjela, da je kralj David sigurno potpuno poražen te da će njihovo osobno blagostanje pod novim kraljem ovisiti o tome hoće li mu se brzo zakleti na vjernost. Plan je uspio izvanredno dobro, a kao rezultat toga, gotovo cijela se nacija u samo jednom danu okrenula Abšalomu.

Neki od onih koji su s njim otišli iz Jeruzalema u Hebron bili su potpuno nesvjesni u koje se svrhe koriste. Međutim, njihova utjecajna imena koja su se sada dovodila u vezu s Abšalomom snažno su utjecala na narod. Oni su pak, s druge strane, budući da su se već našli u njegovom društvu te uživali njegovu naklonost kao prijatelji – a shvaćajući da im budućnost sada ovisi o njegovoj milosti – imali sve za dobiti pristajanjem uz njega, a sve za izgubiti ako ga odbace.

Zavjera je uspjela u mjeri koja se jedva mogla i zamisliti. Praktički čitava nacija zaklela se na vjernost Abšalomu, i to tako otvoreno i nedvosmisleno da je kasnije, nakon njegova poraza i smrti, bilo potrebno javno zatražiti od kralja da se vrati na čelo vlasti nad svim plemenima. Pitate li se kako je nacija mogla tako brzo zaboraviti vrijedne usluge tako istaknutog vladara, kojemu je dugovala golem dio svoga

blagostanja, moramo se prisjetiti da narod tada na kraljevo javno priznanje grijeha nije gledao na način na koji to danas čine Božji sveti. Nesumnjivo su ga neki do određene mjere cijenili, no većina ga je podcjenjivala zbog onoga što su smatrali „pokazivanjem kukavičluka”, dok bi ga mnogi jednostavno otpisali kao „starog licemjera”. Njegova povučенost tijekom tih jedanaest godina te njegovo gomilanje blaga za izgradnju Hrama – što je možda uključivalo i veće poreze za narod – lako su se mogli protumačiti u negativnom svjetlu i pridonijeti njegovoj nepopularnosti. Sudbina je svih Gospodinovih ljudi da ostanu neshvaćeni od strane ovoga svijeta, čak i onda kada su im i ponašanje i riječi i namjere najplemenitije. Koliko bismo onda tek svi mi trebali biti pažljivi, živjeti oprezno i izbjegavati čak i privid zla!

Ovdje imamo i jasan primjer toga kako je Bog sposoban nadzirati svjetska zbivanja i provesti vlastite planove bez uplitanja u slobodnu volju bilo kojeg pojedinca. Da nije bilo Davidova grijeha i za to propisane kazne, Abšalom bi možda i tada imao iste zle namjere prema kraljevstvu – možda bi čak uložio iste napore da ih ostvari – no Gospodin zasigurno ne bi dopustio da stvari dosegnu takav vrhunac. Primjer za to nalazimo u kasnijem pokušaju Abšalomova mlađeg brata da preuzme prijestolje. On je u mnogočemu postupao baš poput Abšaloma, ali pod još povoljnijim uvjetima, budući da je u to vrijeme kralj bio znatno oslabljen starošću te više nije bio sposoban osobno upravljati interesima kraljevstva niti izlaziti na bojno polje. Međutim, u pravom je trenutku Gospodin skrenuo Davidovu pozornost na taj problem, tako da je pobuna ugušena u samom začetku prije nego što se stigla razviti, a za kralja je umjesto Adonije bio pomazan Salomon.

Isto načelo vrijedi i za Gospodinov narod danas. Mogu se pojaviti zavjere koje prijete interesima Istine, ali Gospodin je na čelu i on neće dopustiti da one odu dalje nego što on to u svojoj mudrosti smatra razboritim – dopustit će ih samo u onoj mjeri u kojoj će služiti Gospodinovoj slavi i ostvarenju njegovih planova, pouci i discipliniranju njegovog naroda te razotkrivanju onih koji su u svom srcu zapravo neprijatelji Istine. Opća pouka za nas je da se pouzdamo u velikog Kralja kraljeva i Gospodara gospodara; to podrazumijeva apsolutnu poslušnost i odanost načelima njegove vladavine te primjenu zakona ljubavi u našem ophođenju s cijelim pravim Izraelom Božjim, kao i s čovječanstvom općenito. Gospodin je sposoban i voljan učiniti to da čak i stvari koje nam se na prvi pogled čine štetnima na kraju posluže za naše vječno dobro, dok će pogubno djelovati na one koji pokušavaju naštetiti njegovom narodu i njegovom djelu.

Ključni je tekst iznimno dobro ilustriran u ovoj našoj pouci. Abšalom – neposlušan, nezahvalan sin koji nije pokazivao poštovanje, sebičan, gramziv i pohlepan – došao je do sramotnog kraja u samom

cvijetu mladosti, služeći tako kao upozorenje svima sličnima njemu. S druge strane, Salomon – miroljubiv, dobar i mudar sin – zadobio je kraljevstvo, i to praćen očevim blagoslovom te božanskom naklonošću.

VELEČASNI DR. MORGAN KAŽE DA NIJE NEVJERNIK

„Ovoga sam ljeta u crkvi na Petoj aveniji u New Yorku održao niz propovijedi o nekim izrekama iz Evanđelja po Ivanu. Kada sam došao do teme Kristove smrti, započeo sam rekavši kako me to suočava s moralnim misterijem; da bi, ne postoji li neko objašnjenje za taj tragičan kraj jednoga čistog života, to bio najstrašniji odraz Božje vladavine te bi me učinilo nevjernikom. Cijela se propovijed zapravo nudila kao odgovor na takav stav te je pokazivala kako Kristova smrt otkriva beskonačnu Božju dobrotu. No sljedećega sam jutra u New York Journalu ugledao bombastičan naslov:

„DR. Morgan zbunjen Kristovom smrću: tvrdi da u njoj postoji moralni misterij i da ga to čini nevjernikom.”

Taj je naslov prenesen u vjerske časopise i od tada neprestano primam pisma u kojima mi se objašnjava Kristova smrt. Zapravo, u posljednja dva tjedna taj su mi izrezak triput poslali ljudi iz Engleske.”

SIONSKA STRAŽARSKA KULA, nakon što je proširila tu pogrešku, sa zadovoljstvom je sada ispravlja. Uvijek je teško odabrati riječi koje svjetovni ljudi ne bi mogli pogrešno protumačiti, stoga će bez sumnje ovaj primjer učiniti i doktora Morgana, kao i sve nas, opreznijima nego ikad u izbjegavanju izraza koji su podložni takvom izvrtanju. S druge pak strane, drago nam je što u ovom vremenu „otpada” od vjere još uvijek postoje brojni vjerski časopisi spremni prosvjedovati protiv takvih učenja koja se iznose s propovjedaonica posvećenih Bogu.

